

Onderstaand artikel is van ds. Jantina Colenbrander en gepubliceerd in " Kerkklanken" van 27 maart 2014 (nr.591). Dit is een uitgave van de Gereformeerde kerk van Woerden en Zegveld.

Heimwee en verlangen

Hij ligt op bed in de huiskamer. Hij woont nog niet zo lang in Weddesteyn en ik kom met hem kennismaken.

“ Moet u bij mij zijn? Dat vind ik fijn” , zegt hij.

Hij vertelt dat hij veel pijn heeft. Vanwege de pijn kan hij niet uit bed. “ Nu hebben ze mij hier gebracht, maar ik zie nog steeds niemand ”. Hij ligt vrijwel plat op zijn rug en de rand om zijn bed belemmert het zicht op de andere mensen in de huiskamer.

Hij slaapt slecht. Daar heeft hij al zijn hele leven last van gehad. “ Weet je wat ik dan doe?” , vraagt hij. “ Dan zing ik psalmen, ik open mijn mond en zing zonder geluid. Mijn lippen vormen de woorden. Dan val ik na verloop van tijd meestal toch weer even in slaap. Ik adem in en dan laat God mij al zingend in slaap vallen” .

Hij vertelt dat hij elke nacht bidt en dat hij dan aan God vraagt of Hij hem wil thuisbrengen. Hij verlangt ernaar om bij God te zijn. Vrij van de pijn die hem dag en nacht kwelt.

Hij kijkt mij aan en zegt: “ ik heb tegenwoordig zo'n heimwee naar vroeger. Ik woonde mijn hele leven op de boerderij. Het leven als boer was prachtig. Ik heb daarnaast jaren in de kerkenraad gezeten. Later verzorgde ik namens de kerk ook weeksluitingen in het verzorgingshuis. Ja, dat was een mooie tijd. Ik vond het heerlijk om te doen en hield van het contact met zoveel verschillende mensen” .

Hij wijst naar de vensterbank. Daar staan drie foto's, portretten uit lang vervlogen tijd. Hij heeft naast zijn kleren alleen deze foto's meegenomen naar Weddesteyn. Ze vormen zijn dierbaarste herinneringen. “ Dat knappe meisje daar, met die dikke donkere vlecht over haar schouder, is mijn vrouw. Zo zag ze er uit toen ik haar leerde kennen. We zijn meer dan 55 jaar met elkaar getrouwd geweest. Twee jaar geleden is ze gestorven en ik mis haar nog elke dag.

Ik wil je iets vertellen over wat ik heb ervaren.

Mijn vrouw en ik konden geen kinderen krijgen. Daar hadden we veel verdriet van. Ik had misschien nog wel meer verdriet dan mijn vrouw. Ik kon het maar niet verwerken.

Wij waren gewend om elke avond op de rand van het bed samen te bidden. Ik bad hardop voor ons tweeën en elke avond vroeg ik aan de Heer of wij toch een kindje mochten krijgen. Ik had het er zo moeilijk mee.

En toen kwam er uitzicht. God heeft tot mij gesproken, zo voelde ik dat. Ik heb dat als heel bijzonder ervaren.

Op een zondagavond zaten mijn vrouw en ik in de kerk.

De dominee hield een preek over een tekst uit het Oude Testament.

In Deuteronomium 3 vertelt God aan Mozes dat hijzelf het beloofde land niet zal zien. Mozes zal sterven en niet Mozes, maar Jozua zal het volk het beloofde land binnenvoeren.

In vers 26 staat: **Het zij u genoeg; spreek niet meer tot Mij van deze zaak.**

Weet u, over deze woorden heeft de dominee toen gepreekt en die preek is mij altijd bijgebleven. Ik werd mij ervan bewust dat je in het leven niet altijd krijgt waarnaar je zo diep verlangt. Je moet het leven nemen zoals het tot je komt. Dat moet genoeg zijn. Deze woorden kwamen heel diep binnen bij mij. Ik werd er in mijn hart door geraakt en ik betrok deze woorden op mijn eigen leven. Ik beseftte dat het blijkbaar niet mogelijk was, dat ons huwelijk werd gezegend met kinderen. Ik voelde dat ik mij hierbij moest neerleggen.

Mijn weg had blijkbaar een andere bestemming.

Diezelfde avond zei ik tegen mijn vrouw, dat we vanaf dat moment niet meer om een kind zouden bidden. Ik zei tegen haar: Wij zullen niet meer over deze zaak tot God spreken, maar wij zullen ons openstellen voor alle mensen die op ons pad komen en voor alle mooie gebeurtenissen die wij nog gaan meemaken.

Zo is het gegaan en dit besef heeft mij heel erg geholpen om te aanvaarden dat ons huwelijk kinderloos zou blijven.

Misschien moet ik daarom nu ook maar niet meer elke avond aan God vragen of Hij wil komen om mij mee te nemen naar Zijn huis” .

Hij zucht en zegt: “ Maar ik ben zo moe en ik heb zoveel pijn.

Daarom blijf ik mijn stille psalmen zingen in de nacht en blijf ik met verlangen uitzien naar mijn lieve vrouw die ik zo mis. Ik wil wachten tot mijn tijd gekomen is, maar ik hoop dat dit moment snel zal aanbreken. Als de Heer mij roept, ga ik graag naar Hem toe”.

Ik neem afscheid. Hij bedankt mij voor mijn bezoek. Het is fijn om te vertellen wat je bezighoudt. “U moet het ook eens proberen”, roept hij mij na, “psalmen zingen als je niet kunt slapen!”

Zomaar een ontmoeting op een dinsdagmorgen in Weddesteyn.

We zijn alweer een paar maanden verder. Hij komt elke zondagmiddag naar de kerkdienst in de Herberg (onze tijdelijke locatie in de kelder van Weddesteyn) en zingt zijn psalmen zachtjes mee. Hij vertelt mij dat het hem goed doet om op zondag in het midden van de gemeenschap van gelovigen te zijn. Dat geeft hem troost en kracht voor de dagen die hem resten in dit leven.

Voor hem en andere bewoners (ook toekomstige) van Weddesteyn zetten wij ons in deze dagen in om onze kapel voor Weddesteyn te behouden. De kapel is voor onze bewoners een plek van rust, van bezinning, van verbondenheid met medegelovigen en een plek waar gevoelens van heimwee en verlangen, van zorg en verdriet kunnen worden gedeeld. In de stilte van deze bijzondere ruimte komen de vragen naar boven, worden kaarsen aangestoken, wordt gezongen en gebeden en de Bijbel geopend. In de kapel raken mensen in contact met de Bron waaruit zij leven en ontvangen zij kracht om te dragen wat hen overkomt.

Jantina Colenbrander

Help ons om de kapel te behouden en steun de actie “ Redt de kapel” door stenen te kopen of door een gift over te maken op NL74RABO 0151 4347 35 tnv Stichting Kapel Weddesteyn